

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **Ing. M. P.**, zast. JUDr. Dušanem Bláhou, advokátem, se sídlem Lidická 20, Praha 5, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2008, č. j. 16 Cad 112/2007 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností brojil stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 20. 2. 2008, sp. zn. 16 Cad 112/2007 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 4. 2007, č. X (dále také jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná zamítla žádost stěžovatele o přiznání starobního důchodu, a to z důvodu nesplnění podmínky dosažení důchodového věku. Stěžovatel požadoval, aby na něho bylo aplikováno ustanovení § 32 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), které upravuje snížení důchodového věku pro ženy, které vychovaly určitý počet dětí.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalované stěžovatel namítl, že žalovaná nepřihlédla k ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, neboť stěžovatel vychoval sám dvě děti. Termín „u žen“ užitý v dikci tohoto ustanovení není podle názoru

stěžovatele v souladu s Listinou základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Žalovaná tak nadřadila speciální zákon ústavnímu zákonu, z jehož znění o rovnosti v právech lze dovodit splnění podmínek starobního důchodu, tj. dosažení důchodového věku i u mužů, kteří vychovávali děti. Postup žalované je podle stěžovatele v rozporu se zásadami rovného zacházení ve smyslu směrnice Rady ze dne 24. 7. 1986 o zavedení zásady rovného zacházení pro muže a ženy v systémech sociálního zabezpečení pracovníků (86/378/EHS), konkrétně čl. 6 bodu 1 písm. f) při stanovení rozdílných důchodových věků. Dále stěžovatel zpochybnil náležitosti rozhodnutí žalované a poukázal na to, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno řešení otázky, která byla předmětem řízení. Jako právní úprava, podle níž žalovaná rozhodovala, je zmíněn pouze zákon o důchodovém pojištění. K ostatním právním předpisům, které jsou součástí právního řádu, nebylo přihlíženo. V odůvodnění navíc nejsou uvedeny důvody výroku, ani podklady pro jeho vydání či úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení. Dále v rozhodnutí není zmínka o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhem a vyjádření k podkladům rozhodnutí (rozsudku o změně výchovy, rodné listy dětí). V závěru stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že je v důsledku neuplatňování zásady rovného zacházení stále poškozován a diskriminován. Proto navrhl, aby krajský soud změnil rozhodnutí žalované tak, že se žalobce podmínky v nároku na starobní důchod splňuje a důchodový věk dovršil dne 18. 10. 2005.

O žalobě rozhodl krajský soud napadeným **rozsudkem** tak, že žalobu zamítl. V odůvodnění zrekapituloval obsah podání účastníků a obsah dávkového spisu. Poté konstatoval, že přerušil řízení po dobu řízení o návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění. Po odpadnutí této překážky krajský soud bez návrhu v řízení pokračoval. Vyložil obsah ustanovení § 29 a § 32 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění platném a účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, která upravují potřebnou dobu pojištění a podmínku dosažení důchodového věku, která v základní rovině činila (do nabytí účinnosti zákona č. 155/1995 Sb., tj. do 1. 1. 1996) u mužů 60 let a u žen podle počtu vychovaných dětí rozmezí od 57 let (byla-li žena bezdětná) až po 53 let (vychovala-li žena alespoň pět dětí). Toto obecné vymezení podmínky dosažení důchodového věku je modifikováno pro muže odst. 2 téhož paragrafu, který upravuje postupné zvyšování důchodového věku o dva kalendářní měsíce za každý i započatý kalendářní rok z doby po 31. prosinci 1995 do dne dosažení věkové hranice 60 let věku, zatímco u žen toto ustanovení počítalo s navýšením o čtyři měsíce za každý kalendářní rok. Ustanovení § 32 odst. 4 téhož zákona pak určuje, co se rozumí splněním podmínky výchovy dítěte. Krajský soud dále poukázal na to, že správní soudnictví se opírá o dvě základní zásady: dispoziční a koncentrační zásadu, přičemž stručně objasnil, v čem tyto zásady spočívají. Dále uvedl, že přezkoumal rozhodnutí žalované jak z hlediska jeho zákonnosti vzhledem ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době vydání tohoto rozhodnutí, a jednak z hlediska náležitostí správního rozhodnutí, jak je stanovuje platný a účinný správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.). Krajský soud přitom dospěl k závěru, že žalobě nelze přisvědčit, neboť k rozhodnému datu i po vydání nálezu pléna Ústavního soudu ČR ze dne 16. 10. 2008 zůstal obsah citovaných ustanovení zákona o důchodovém pojištění nedotčen. Krajský soud poté interpretoval tento nálezní Ústavního soudu ČR, v němž Ústavní soud vyjádřil, že určitá zákonná úprava zvýhodňující jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě označena za porušení principu rovnosti. Zákonodárce má určitý prostor k úvaze, zda zakotví takové preferenční zacházení. Přitom však musí dbát o to, aby zvýhodňující přístup byl založen na

objektivních a rozumných důvodech (legitimní cíl zákonodárce) a aby mezi tímto cílem a prostředky k jeho dosažení (právní výhody) existoval vztah přiměřenosti. Ústavní soud uvedl, že nesdílí názor, že napadené ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění je v rozporu s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny ve vztahu k navrhovatelem čl. 30 odst. 1 Listiny a že zrušením § 32 zákona o důchodovém pojištění by byla nastolena rovnost obou pohlaví ve vztahu k právu na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří. Dále Ústavní soud poukázal na to, že je toliko negativním zákonodárcem a jeho zásah vůči napadenému ustanovení by tak pouze porušil princip ochrany důvěry občanů v právo, případně zásah do právní jistoty, resp. legitimního očekávání. V tomto případě nenastal rozpor mezi pozitivním právem a spravedlností. Ústavní soud přihlédl i k tomu, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění není z hlediska komparatistického v zemích Evropské unie výjimkou, byť i obecný trend směřuje k perspektivnímu odstranění rozdílného důchodového věku mužů a žen, o němž se diskutuje i v ČR. Z těchto důvodů Ústavní soud nevyhověl návrhu Nejvyššího správního soudu a nezrušil předmětné ustanovení § 32. Krajský soud vyhodnotil dopad tohoto nálezu na posuzovanou věc tak, že napadené rozhodnutí žalované shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu. Jelikož žalobce nedosáhl důchodového věku, byla jeho žaloba zamítnuta jako nedůvodná. Krajský soud na okraj věci poznamenal, že je povinen respektovat stávající právní úpravu, ale je dle čl. 89 odst. 2 Ústavy vázán i nálezem Ústavního soudu.

Proti napadenému rozsudku stěžovatel brojil **kasační stížností** podanou z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel v tom, že rozhodující pro započítání doby pojištění není pohlaví pojištěnce, nýbrž skutečnost, kdo kolik dětí vychoval. Stěžovatel poukázal na to, že krajský soud nerozhodl nezávisle, protože byl povinen respektovat stávající právní úpravu a byl zároveň vázán nálezem Ústavního soudu. Stěžovatel však s tímto nálezem nesouhlasí. Podle názoru stěžovatele Ústavní soud převzal v odůvodnění svého nálezu stanovisko Ministerstva práce a sociálních věcí a žalované. Stěžovatel poukázal rovněž na historický kontext počátku institutu zvláštní věkové hranice pro odchod do důchodu pro ženy a muže, konkrétně zákon č. 55/1956 Sb., o sociálním zabezpečení, a jeho důvodovou zprávu, která uvádí, že důvodem odlišné věkové hranice odchodu do důchodu pro ženy je „*zvláštnost společenského postavení a tělesné konstituce žen.*“ Věková hranice žen pro nárok na starobní důchod byla dále diferencována podle počtu vychovaných dětí až zákonem č. 101/1964 Sb., o sociálním zabezpečení. Důvodová zpráva k tomuto zákonu poukazuje na odlišnou situaci matek, které vedle plnění pracovních povinností musí také plnit povinnosti v rodině při péči o děti. Stěžovatel se dále v kasační stížnosti zabýval kritikou hlavních argumentů, které užil Ústavní soud pro odůvodnění svého nálezu Pl. ÚS 53/04. K argumentu fungování obdobného mechanismu v jiných státech EU uvedl, že takový mechanismus funguje pouze na Slovensku. V jiných státech EU je sice odečet let za výchovu dětí možný, avšak s ohledem na skutečnost je praktikovaný ve vztahu k tomu z rodičů, který dítě vychovával a pečoval o ně. Odečet let je vždy prováděn ve vztahu k základní věkové hranici pro odchod do důchodu. Stěžovatel argumentoval i tím, že zvýhodnění žen je vázáno čistě na výchovu dětí, nikoliv na porod dítěte. Výchova dětí je však vázána na výkon rodičovských práv k dítěti, která Listina v čl. 32 odst. 4 garantuje oběma rodičům, přičemž tato práva mohou být omezena pouze zákonem. Lze proto podle stěžovatele soudit, že snížený věk pro odchod do důchodu v závislosti na počtu

vychovaných dětí je čistým projevem interpretace rodičovských práv v jejich poloze „status positivus“. Další námitkou stěžovatele je tvrzení, že Ústavní soud se odchýlil od své předchozí judikatury představované nálezem Pl. ÚS 42/04, kde bylo zkoumáno rovněž ustanovení zákona o důchodovém pojištění rozlišující na základě pohlaví, přičemž na rozdíl od předmětného ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění použil tzv. přísný test (pohlaví je tzv. podezřelý diskriminační důvod) a ve výsledku napadené ustanovení zrušil. V případě ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění však Ústavní soud neuvedl, proč se odchýlil od předchozího nálezu Pl. ÚS 42/04. Stěžovatel z uvedeného vyvodil, že Ústavní soud obhajuje v odůvodnění svého nálezu daný mechanismus tradicí. To je však sporné z hlediska aplikace Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod Evropským soudem pro lidská práva, který naopak poukazuje na dynamiku v pojetí práv a vztahů souvisejících s rodinou a spornou legitimizaci právní úpravy tradicí. Ústavní soud podle názoru stěžovatele nezohledňuje postavení muže, který sám vychovává děti, jejichž výchova je mu svěřena soudem, který vedle plnění pracovních povinností plní také povinnosti v neúplné rodině při péči o děti. V důsledku zaštitění se tradicí mohou této výhody od roku 1964 požívat pouze ženy, které vychovávají děti, bez ohledu na to, zda jsou jejich matkami. Stěžovatel uzavřel, že pokud byl ve věci návrhu na zrušení ustanovení § 32 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění prostor pro odchýlení se od argumentace zaujaté v Pl. ÚS 42/04, tak pouze ve smyslu zesílení argumentace, mohl být nalezen právě pouze v napojení na čl. 32 odst. 4 Listiny. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalované.

Ze soudního a správního spisu zjistil Nejvyšší správní soud následující relevantní skutečnosti pro posouzení věci.

Ze správního spisu žalované vyplývá, že stěžovatel si podal dne 2. 2. 2007 žádost o přiznání starobního důchodu. Stěžovatel se narodil dne X v Podbořanech. Za celou svou profesní kariéru až do data podání žádosti o důchod získal dostatečnou dobu pojištění. Ze žádosti dále vyplývá, že stěžovatel uplatnil svůj nárok „*jako žena, která vychovala dvě děti*.“ K žádosti stěžovatel připojil mj. i kopii rozsudku Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 12. 10. 1983, sp. zn. 20 P 1/76, kterým mu byly svěřeny do péče jeho dvě nezletilé děti M. a Ma. P.

O žádosti žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím ze dne 19. 4. 2007, č. X, jímž žádost o přiznání starobního důchodu zamítla. V odůvodnění pouze uvedla obecnou zákonnou podmínku doby pojištění. Poté konstatovala, že nárok na starobní důchod stěžovateli nevznikl, neboť nedosáhl důchodového věku, který v jeho případě činí 62 let a 2 měsíce.

Ze soudního spisu vyplývá, že krajský soud usnesením ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. 16 Cad 112/2007, přerušil řízení v souladu s ustanovením § 48 odst. 2 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a rozhodl se vyčkat s rozhodnutím do doby vydání rozhodnutí Ústavního soudu ve věci Pl. ÚS 53/2004 týkající se návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení § 32 zákona o důchodovém pojištění.

Po vydání předmětného nálezu krajský soud vydal usnesení o pokračování v řízení ze dne 28. 1. 2008, č. j. 16 Cad 112/2007 - 23.

Při jednání nařízeném na 20. 2. 2008 provedl krajský soud dokazování správním spisem a rovněž nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 53/04 ze dne 17. 1. 2007. Na základě těchto podkladů pak žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud před samotným posouzením námitek stěžovatele považuje za nutné zdůraznit, že celý problém spočívá výhradně v rovině právní, nikoliv skutkové. Stěžovatelem uplatněný kasační důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku způsobená nesprávným posouzením právní otázky soudem v předcházejícím řízení, lze obecně vyložit následovně. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

V posuzované věci je zřejmé, že stěžovatel se dovolává nediskriminační aplikace ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění. Evidentně z toho důvodu výslovně podal svou žádost o důchod „jako žena, která vychovala dvě děti“, protože požadoval, aby bylo toto ustanovení vztahující se svým rozsahem pouze na „ženy“ vztaženo bez rozdílu pohlaví i na něho, neboť podle jeho přesvědčení byly splněny ostatní podmínky pro snížení jeho důchodového věku z důvodu výchovy dětí. Jeho argumentace obsažená v kasační stížnosti je tak v podstatě polemikou s argumenty, které použil Ústavní soud k odůvodnění svého nálezu Pl. ÚS 53/04.

Nejvyšší správní soud nijak nezastírá, že ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění je podle jeho názoru velmi kontroverzní, a to zejména z pohledu jeho konformity s ústavním pořádkem ČR. Z toho důvodu také podal ve věci vedené pod sp. zn. 2 Ads 2/2004 Ústavnímu soudu návrh na zrušení tohoto ustanovení pro jeho rozpor s čl. 1, čl. 3 odst. 1 a čl. 30 odst. 1 Listiny. Nejvyšší správní soud v návrhu na zrušení tohoto ustanovení uvedl, že zákon o důchodovém pojištění, aniž by pro to byly dány věcné důvody související s rozdílným pohlavím, v závislosti na pohlaví osoby o dítě pečující, zakládá odlišným způsobem právo na účast takové osoby na důchodovém pojištění a

stanoví pro muže a ženy nerovné podmínky při stanovení důchodového věku v souvislosti s péčí o děti. Listina základních práv a svobod zakládá v některých případech zvýhodněné postavení ženám (ustanovení čl. 29), oproti tomu péči o děti a jejich výchovu chápe jako součást práv obou rodičů (ustanovení čl. 32 odst. 4).

Ústavní soud provedl kontrolu ústavnosti předmětného ustanovení a dospěl k závěru, že není v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Vycházel přitom z názoru, že určitá zákonná úprava, jež zvýhodňuje jednu skupinu či kategorii osob oproti jiným, nemůže být sama o sobě označena za porušení principu rovnosti. Zdůraznil, že zrušením napadeného ustanovení by nebyla odebrána jisté zvýhodnění ženám – matkám, aniž by v rámci „zrovnoprávnění“ nabyli muži – otcové stejné výhody, jaké mají ženy – matky. Svůj názor opřel o argument principem právní jistoty a principem ochrany důvěry občanů v právo, nikoliv pouze argumentem tradice, jak tvrdí stěžovatel. Dal tedy přednost restriktivnímu přístupu v uplatňování své derogační pravomoci (principu judicial self-restraint) před zrušením předmětného ustanovení, když dovodil, že *„existovaly objektivní a rozumné důvody pro uplatněný rozdílný přístup“*, a návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení předmětného ustanovení zamítl.

Jakkoliv může mít Nejvyšší správní soud svůj názor na povahu ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění, je ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy vázán jednoznačně projeveným právním názorem Ústavního soudu, který ho zavazuje nejen ve věci, v níž vznesl návrh na zrušení předmětného ustanovení z důvodu pochybnosti o jeho ústavnosti, ale také a především v dalších obdobných případech aplikace tohoto ustanovení v rozhodovací praxi. Bylo by nejen porušením smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy, ale i porušením procesní efektivity, pokud by Nejvyšší správní soud znovu využil svého oprávnění a předložil návrh na zrušení předmětného ustanovení Ústavnímu soudu s tím, že Ústavní soud může na věc změnit názor. Jestliže Ústavní soud ve svém nálezu shledal, že ústavně konformní výklad předmětného ustanovení je takový, že ono věkové zvýhodnění se může týkat pouze žen, tedy adekvátním výkladem míněno pouze osob s ženským pohlavím (argumentum per eliminationem ne – mužů), není Nejvyšší správní soud oprávněn sám libovolně tento výklad měnit či předkládat jiná řešení. Konstrukce tohoto ustanovení zákona o důchodovém pojištění navíc ani jiný rozumný výklad ze své dikce neumožňuje. Proto Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit argumentům stěžovatele o neústavnosti a nezákonnosti postupu krajského soudu, který uvedené závěry citovaného nálezu respektoval, a přidržel se tak rovněž jak právního názoru Ústavního soudu prezentovaného v citovaném nálezu Pl. ÚS 53/04, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, tak i svého rozsudku ze dne 20. 11. 2007 č. j. 2 Ads 2/2004 - 57, přístupný na www.nssoud.cz). Tento názor Nejvyšší správní soud setrvale respektuje i v dalších obdobných věcech, k tomu např. rozsudek tohoto soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 3 Ads 52/2008 - 68, přístupný na www.nssoud.cz).

Na tom nemůže nic změnit ani argument stěžovatele (nota bene mající svůj původ v disentu soudkyně Ústavního soudu JUDr. Elišky Wagnerové k citovanému nálezu), že Ústavní soud se odchýlil při posuzování ústavnosti ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění od standardu přezkumu nastaveného v předchozí obdobné věci ze dne 6. 6. 2006, Pl. ÚS 42/04 (přístupný na <http://nalus.usoud.cz>), která se týkala otázky osobního rozsahu důchodového pojištění na muže, kteří pečují o dítě ve věku do čtyř let nebo o dítě

ve věku do 18 let, je-li dlouhodobě těžce zdravotně postižené vyžadující mimořádnou péči. Zákon o důchodovém pojištění těmto osobám v ustanovení § 5 odst. 3 stanovoval podmínku podat přihlášku k účasti na pojištění nejpozději do dvou let od skončení péče o dítě. V opačném případě se doba péče o dítě nezapočítala jako doba pojištění. Ústavní soud v této věci použil (aplikoval) princip proporcionality, tj. posuzoval, zda předmětná právní úprava a omezení ústavního principu zákazu nedůvodné diskriminace z důvodu pohlaví bylo v daném případě adekvátní k cílům zákona. Dospěl k názoru, že „...zákonodárce přijetím napadeného ustanovení nezachoval povinnost stejného přístupu k subjektům práva a vytvořil rozdílné skupiny, z nichž jednu z ústavního hlediska nedůvodně diskriminoval. Došlo tedy zejména k porušení principu přiměřenosti mezi cílem zákona a zvolenými prostředky. V dané věci je nesporné, že požadavek poskytnutí stejných práv za stejných podmínek – s vyloučením neodůvodněných rozdílů – napadeným ustanovením respektován není, neboť zákonodárce bez ústavně akceptovatelných důvodů znevýhodnil ty subjekty, které, i když o dítě fakticky pečovaly, se mohou lehce ocitnout v situaci, kdy – ač jinak zákonné podmínky splňují – nebudou pojištění účastny na rozdíl od subjektů nacházejících se ve stejné situaci. Napadené ustanovení tak založilo podle názoru Ústavního soudu rozdíly, které dostatečně ústavně kvalifikovaným způsobem zdůvodněny být nemohou.“ Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem stěžovatele, že se Ústavní soud v případě pozdějšího přezkumu ústavnosti § 32 zákona o důchodovém pojištění zásadně odchýlil od přístupu uplatněného ve věci Pl. ÚS 42/04, a to ve smyslu restriktivního uplatňování své derogační pravomoci v duchu ochrany právní jistoty adresátů práva. Rovněž tak souhlasí i s tím, že se v případě ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění jednalo o obdobnou věc. To však nic nemění na skutečnosti, že Ústavní soud shledal ustanovení § 32 zákona o důchodovém pojištění jako ústavně konformní.

K tomu Nejvyšší správní soud jen na okraj dodává, že zákon o Ústavním soudu řeší explicitně pouze situaci, kdy se senát Ústavního soudu chce odchýlit od názoru dříve zaujatého Ústavním soudem (ustanovení § 11 odst. 2 písm. h) ve spojení s § 13 zákona o Ústavním soudu). V tomto případě je zapotřebí k překonání původního právního názoru většina devíti soudců, tj. třípětinová většina pléna všech soudců. Ta byla při přijímání citovaného nálezu zachována. Další požadavky na argumentaci nálezu při odchýlení se od předchozího právního názoru, jak je Ústavní soud vyložil v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 11/02, na nějž stěžovatel poukázal, již mají charakter výsledku jeho samotné judikatorní činnosti a nijak nesnižují samotnou závaznost citovaného nálezu Pl. ÚS 53/04, jakkoliv by tyto požadavky na úroveň právní argumentace tento nálezný nenaplňoval.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že z důvodů vyložených výše neposoudil kasační stížnost jako důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. in fine). Závisí pak již na samotném stěžovateli, zda bude i nadále přesvědčen o neústavnosti předmětného ustanovení a bude iniciovat řízení o ústavní stížnosti, v němž může Ústavnímu soudu znovu navrhnout zrušení předmětného ustanovení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly, žalovanému správnímu orgánu nelze v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti přiznat.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2008

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu